

CEI BĂTUȚI DE SOARTĂ

Din cenușa vremilor trecute,

Din splendoarea minții omenești,

Din plăcere și din zile crunte

S-au născut minuni dumnezeiești.

Câți zugravi de geniu n-au pictat altare

Fie peste veacuri locuri de-nchinat,

Sculptori câți ciopliră fețe-mperiale

Ce să steie-n fală timpuri de-nfruntat.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Friday, 03 November 2017 10:44

Să ridice-n slavă frumuseți de vis,

Lauri are numai cela care pus-a

Steagul pe cetate, nu și cel învins.

□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□ **

Dacă astăzi încă admirați splendoarea

Ce vă-ncântă ochiul și ființa toată,

Gândul vostru-mi cate unde-a fost sudoarea

Miilor de brațe, muta ceea gloată.

Ei,□ fără de nume au zidit cetatea,□

Ei,□ fără de nume au nălțat palatul,□□

Ei,□ pe care veșnic îi bătuse soartea,□□□□□□□□□□□□

Ei făcut-au toate, unul după altul.

CUIBUL DE VISARE

Flutură batista într-un bun rămas,

Boaba unei lacrimi geana umezește,

Gândul îți sărută fiecare pas □ □ □ □ □ □ □ □

Până largul zării, chipul ți-l topește.

Clipa despărțirii pune-mi-oi în minte

Vie să-mi rămână într-un colț de gând,

Iară ce-a iubire, caldă și cuminte

În culcuș de vise fi-vom împreună

Cât a noastre simțuri or să vrea să fie,

Colo-i dulce vrajă, dragoste nebună

Și noi doi pe lume, nimeni nu ne știe.

□□□□□□□□ **ZBURĂTORUL**

Zburător trecând prin ceruri cu aripile-ți de vis

Prin Lactee Căi de stele din cuprinsul necuprins,

Tu nu vezi că-n pământescul, rece glob de neagră tină

O codană stă în noapte visătoare și suspină?

Doamne cum o stoarce dorul și cum inima îi bate

Când pe perini pune capul și cea geană i se zbate,

Că ceva din 'nalte sfere ca o umbră se întinde

Și-n molatică căldură, trupul gingaș mi-l cuprinde.

Tu ești oare ceea umbră, cea sințire arzătoare

Ce îmi tulbură copila și mi-o face visătoare?

la mai lasă-mi-o în pace c-ai mai fost pe-aici odată

Să furi inima-n văpaie, la o altă crudă fată.

N-ai tu lumea la picioare și-apoi cerurile toate,

Nesfârșite lumi de-asupra ce scânteie viu în noapte?

N-ai tu timp pentru iubire, Nesfârșitul, cum ți-l vrei?

Lasă-mi fata asta-n pace, să-i mai treacă două veri.

Lasă-mi să-și găsească partea printre ceilalți muritori,

Că și-așa vor fi pe-aice încă roi de doritori

Să mi-o ducă la altare și s-o facă a lor soață

Fericittă și iubită, pentru-ntreaga astă viață.

Tu ce-i dai? O nemurire într-o lume mare, rece,

Unde viața-i nesfârșită zi de zi la fel i-o trece?

Lasă-mi-o mai bine-aicea, în păcatul pământesc,

Fie soață iubitoare, nu în sterpul tău ceresc

Așadară, du-te numai prin a tale galaxii,

Lasă-mi fetele în pace când pe-aici o să mai vii,

la-ți cu tine Universul și îți fă din el plăcere,

□□□□□□□□ ***Nouă, lasă-ne ce este și cum inima ne-o cere.***

Tu, rămâi prin 'nalte ceruri ca sămânța unui vis

Cuibărit în inimi crude, ce se vor în paradis,

Și din licărul de-asupra când încerci câte-o copilă,

Tu gândește că pe-aicea-i, doar un glob de rece tină.